

Sygn. akt IV CSK 312/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku M. T.
przy uczestnictwie R. T., L. T., J. T., Gminy Kosakowo, E. B., H. T. i P. T.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania E. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt III Ca 575/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adwokatowi A.D. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 października 2014 r. Skarżąca uczestniczka postępowania powołała się na występowanie w sprawie „konieczności wykładni pojęcia samoistności posiadania”, zwłaszcza w kontekście zasiedzenia udziału w prawie własności wobec pozostałych współwłaścicieli. Choć w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano w tym kontekście żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że skarżącą powołała się na przesłankę z punktu 2 tego przepisu – a więc na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wskazując na stanowiska formułowane w dotychczasowym orzecznictwie. Problem ten nie odpowiada jednak tej przesłance ani którejkolwiek z pozostałych ustawowych podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ocena samoistności posiadania – także w sytuacji, w której nieruchomości może (lub mogłaby po orzeczeniu zasiedzenia) stanowić przedmiot współwłasności – wymaga oceny na gruncie okoliczności konkretnej sprawy. Formułowanie w tym zakresie bardziej ogólnych dyrektyw i punktów odniesienia – w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej – jest w tym wypadku możliwe, kwestie te stanowiły już jednak przedmiot wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego. Ewentualne występowanie pomiędzy nimi rozbieżności nie musi

oznaczając, by istniała potrzeba formułowania w tym zakresie kolejnego poglądu, który z istoty rzeczy musiałby zostać odniesiony do specyfiki konkretnej sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 6 pkt 6, § 8 pkt 1, § 13 ust. 4 pkt 2, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).